

ADSIZ BAHÇELERİN BİRİNDE

Zeynep ALTINTEPE

-Var olduğumu biliyorsunuz. Ya adımlı...

Adınız kolay. Sevmeyi sevmeyi bekleyen çok şey var dünyada. O benim ilk sevgilimdi.

-Beni olduğumdan küçük görüyorsunuz...

-Sizi Mesed'in penceresinden görüyorum da ondan. Mesed'in penceresinden her şey olduğundan küçük görünürdü.

Hür Yumer – Mesed

Ben, zamanı gelincik tarlalarında gördüm. Boynundaki yara izleri uzun bir yol gibi karanlığa kıvrılırken bir bahar ikindisinde kırların insan-sız kuytularından sessizce geçtim. Susayınca kırları içmek istedim. O kırların açılmamış kalbinde saklanan kırgın sular, dudaklarımdan çok uzak bir yerde aktı durdu hep. Susuzluğumu unutmaya çalışarak uzak bir bayıra tırmandım ben de. Dudaklarımdan çok uzaklara. Sırtımı bile bile ölü, dostsuz güneşlerin son sıcaklığına emanet ettim. “Annem olsa darılırdı.” diye geçirdim içimden. “Annem olsa beni tanır mıydı ki?” diye sordum kırlara ama kırların ondan haberi yoktu. Zihnimizdeki oyuklardan, sırtımızdaki dünyanın bin yıllık omuzlarından ve at arabalarından kalkan yorgun dumanlardan hiç haberi yoktu kırların. Bir bahar ikindisinde her şeyin sessizce çürüdüğünü gördüm. Eylülün sararan yapraklarını ve genç ağaçlardan dökülen umarsız çiçekleri bir bir mayısın mor derelerinin içine gizledim. Dünya ile benim yalnızlığımı şu kırların yeşilinde unutsam dedim ama gül renkli şalımlı omuzlarıma dolayıp yoluma devam etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kulaklarımda geceleri sessizce kapatılan bir kitabın, baharlardan bir baharın bitmeyen şarkısı vardı. Kalbim gizli kafesinde sallandıkça sallanıyordu. Eve vardığımda annem, solmuş çiçeklerde ellerini yzdzürüyordu.

Vazo, vazo olmaktan çıkmış; gidilmeyen kırların, koklanmamış çiçeklerin incitilmiş duruşuyla bir şeyler anlatıyordu anneme. Çiçekleri seyrederken tırnak aralarındaki toprak izlerine içerledim annemin; aynı anda özledim dalgın gözlerini. Ben onun yorgun ellerine dokununca nasırları arttıkça artıyor, köşede kalmış çiçekler söndükçe sönüyordu. İçimde, en derinlerde kayıp akşamların sesiyle bir şey sallandı. Bu sesi herkesten daha çok tanıdığıma yemin edebilirim. “Anne, bir yerde okumuştum susam yağı iyi gelir belki ellerine.” demiştim ona. Gülümsemişti. Susam yağı neydi, hiç görmedik ki tanımyorduk, bilmiyorduk ne olduğunu. Ellerim soğuyordu. Nefes alama-yacağım kadar küçülüyordu dünya. Ah diyordum, iç çekiyordum; annemin elleri bir yumuşacık, pamuk gibi olsa...

Onun gülünce kızaran yanaklarında, babamın yalnızlığını ve yirmi sekiz yaşımı bulurdum. Ben gelincik tarlalarında görürdüm zamanı. Kucağındaki çiçekler rüzgârda nazlı nazlı kıpırdardı. İnlüyordu mu demeliyim. Hayır, kıpırdardı. Sonra gider çiçekleri kırmızı bir rüyanın ortasından toplardım. Halanın mezarının üzerindekiyle olanlar hani. Belki gelincik, belki uzun mor dallı olanlar -çocukluğumuzda mezarlık çiçeği diye çağırdıklarımız-belki tadı buruk bir kırmızı gül ve belki uzun süren günlerde akşama doğru saklambaç oynarken evin içine saklanıp annemin yanında dua ettiğim günlerin çiçeği... Çocukluğumuz çiçeklere saklanırdı. Benim çocukluğum, en çok da tebeşirle yollara çizdiğimiz seksek oyunlarındaki kutucukların içine saklandı. O oyuna çiziktaş derdik. Çiziktaş sokaklarda oynayamadığım gün, zamanı gelincik tarlalarında öldürdüm. Bir öğle vakti sessizce kımıldadı incecik, boyasız dudakları. Çocukları gibi masum bir düzensizlik içinde sürekli düşlemekten, yarını yaşamaktan yorulmuşken çoraplarının ucu görünmesin diye gittiğim bütün misafirliklerde halının altına saklayandım ayaklarımı. Babasına küsünce pileli yeşil eteğine yürüdüğü yol boyunca irili ufaklı taşları doldurup sonra o taşları boş bir uçurumdan aşağı terk eden sekiz yaşım. Öyle kaldım. Çiçeklerle gidilemeyen yollar bize çok uzaktı. Bu yüzden çiçekleri kollarımıza alıp uzaklara gitmeye hiç cesaret edemedik. Kapısı beyaza yeni boyanmış bir bahçenin yolunu araladık. Gölgesinde şarkılar mırıldandık. Ağaçlarından kirazlarını topladık en fazla.

“İçimde acı bir su var.” demişti annem. “Hiçbir yere bırakamıyorum tadını.” Annem, benim çocuğum gibiydi bir bakıma; hiç kapanmayan eski ıslak yaram. Ben, gelincik tarlalarında zamanı seyrederken annem de sessizce yüzüme dualar üflerdi. O duaları her okuduğunda gözleri dolardı. Trafik lambalarını, üst geçitleri, kalabalık yolları ve o yollarda yürüyen insanları unuttunca kendi akşamına kıvrılırdı. Oturduğu siyah kayanın üzerinden bakardı ona unutturulan dünyaya. Benimse içimde hep aynı pencerenin kırılmışlı-

ğından içeri bakan bir göz dünyayı dolandıkça dolanmak isterdi. Dinmeyen bir ağrıydı o. Bir adım olmalıydı, diyordum, kalbimden önce zihnime kıvrılan bir adım... Annemin bana taktığı isimden daha farklı bir ad ile ve bu sefer bir evin güneşi görmeyen mutfağında değil, çok uzak, uzakların uzağı bir yerde tekrar doğurmalıydı annem beni.

Yaz uzaktı. Ellerden tutulup gezdirilmeyen bir çocukluğun sürekli takip etmesi sizi.

Güneşten bir çığlığın altında kaynayan yaz bize hep uzaktı. Sonbaharın ışıltılı yapraklarını süpürürken daha ortaokula gidiyordum. O gün annemin gözleri, köpekler yanımızdan rüzgâr gibi geçerken korkuya kapılmamam gerektiğini söylemişti bana. Korkuyu biraz da o gün öğrenmiştim çünkü annem köpeklerden korkmuyordu. Annem zamandan korkmuyordu. Köpekleri geride bıraktım. Kendimi değil. Okullar bitince gün ışığının sessizce kıpırdadığı dereye yıkanan taşların yosunlarla karışık kokusunu zamanı durdurduğum odaya asmalıydı bahar. Bir fotoğrafta ömrümü de durdururdum eğer, yeni uyanmış çimenlerin o dopdolu ve iyileştirici kokusundan bir an bile şüphe etmeyecektim. Şüpheden farklı bir adım olmalıydı. Beni at arabalarından kalkan dumanların zihnine gömen, sonsuz bir güvenin içinde bu dünyadan koparan ölümsüz bir ad istiyordum sadece. Çocukluğumun çuvalları şimdi bile isimsiz kapkara yapraklarla dolu. Anılar bir rüzgâr. Ruhum ürperiyor. Bütün okulları bitirdim.

Çocukken elma ağaçlarına ve yüzüme kapatılan kapıların sonsuz ağırlığını sadece sana anlatmıştım. Sana bunları yazarken pencerenin aynaya yansıyan yüzü şeffaf bir ışığın içinde dalgalanıyor. Asırlık bir ağacın kalabalık yaprakları yavaşça hareket ediyor aynada. Yürümeyi unutmuş vücudun hatırımdan çıkmıyor. Rüzgâra değen sessiz bir ruhtun sen; öyle hafif, hiç kimse tarafından taşınmamış, öyle yorgun... Yokluğun gözlerimin içine yaşanmamış günleri bırakırken birlikte geçirdiğimiz o son günü hatırlıyorum. Kapkara gözlerin, kirpiklerin ve kanayan gülüşünle gökte uçan renkli balonların gurbetinden uzun uzun bakmıştı yaralarımıza. O zamanlar -ne tuhaf- gurbet benim için altı harften oluşan, sıradan bir kelimeydi. Kanayan gülüşünü somut bir nesne gibi ellerimle kavramak ve iyileştirmek istiyordum. Bu kadar hüznü olmana dayanamıyordum. Siyah bir takım elbise giymiştin. İçinde çalan müziği sadece ben duyuyordum. Bahçedeki kiraz ağacının yanına gelip "Bizi kimse kurtarmayacak mı?" diye bağırıştım. Korkularımı kulağına fısıldarken gelinciklerin başlarını koparan bir rüzgârda kelimelerim çoktan tükenmişti. Kendimden ve diğer insanlardan taşınmıştım. Geride kalan herkes için çok geçti artık. Sevmek ve sevilme için çok geçti. Bir tek senin için

geç değildi ama seni nereye koyacağımı bilemiyordum. Senin için hep erişilmez, rahat, yağmursuz bir köşe aramıştım bütün ömrümce.

Ruhumu kaybettiğim bir dünyada, ruhunu arıyordum.

O köşeyi bulamadım.

Bulsam nerede saklayacaktım onu?

Kiraz ağacının az ötesinde, dağınık bahçelerdeki papatyalar beyaz bir çocukluk rüyası olarak kaldılar belleğimde. O papatyalardan bana bir taç örmüştün. Kokuları yok şimdi, boyunları yaralarla dolu. Seni, mor derelerin içinden kurtarıp eski elma ağaçlarının gölgesinde saçlarını kurutmuştum. Valizinin içindeki bütün eşyalar ıslanmıştı. Kitapların ve şiirlerin sonsuza kadar ıslak kalacaktı. Gülüp geçiyordu bize zaman. Kalbimizi durduramıyorduk. Papatyalarla dolu bahçeler yıkıldıkça yıkılıyordu. Bahara sığınan dalgın gölgeler, çiçeklenmeye başlayan ağaçlar, şarkılarıyla ölümlere karışan kuşlar... Hiçbir şey geçmeyecek sanmıştım. Hiçbir şey geçmeyecek gibi gelirdi o zamanlar ama bak, her şey geçti; her şey bitti. Şimdi uzak bir ülkede, üstelik senin dünyanın da çok uzağında, kırmızı bir mutfak masasının pencereye bakan çiçekli yerlerinden, abajurun mutfağı tam aydınlatamayan sönük ışığına kıvrılıp yazıyorum bunları. Gecenin ağırlığında kaybolan ışık, masa örtüsündeki desenleri büyütüyor. Köyleri hatırlıyorum. Kırmızılı beyazlı dolmuşların penceresinden dışarı bakarken uzaklara bir yama gibi dikilmiş kareli dikdörtgenli, nokta nokta küçülen tarlaları. Senin köyünü hiç görmedim. Mezarına hiç gelmedim. Vakti gelince içimde yaşayan ölü zamanın elleri, yağmurda söylediğim şarkılara ve göğe tutunan kiraz ağaçlarına bir zamanlar zannettikleri kadar yalnız olmadıklarını hatırlatacak mı gerçekten? Ateşböceklerinin aydınlattığı ışıkla nereye kadar giderim, bilemiyorum. Yol beni eskisi gibi taşıyacak mı, bundan emin değilim. Artık içlerinden tozlar kalkan kalabalık dolmuşlardan uzak tarlalara bakamayacağıma göre... Gece, en güzel lavantaları tahta saksılara yerleştirdi. Bak, gecenin sesi uzak diyarlardaki sabahın mavi ülkelerini nasıl da büyütüyor. Pencere önünde uzun dallı orkideler...

Bizim en güzel çocukluğumuz, parmaklarını dudağıma götürüp uzaklarda dalgın bir denizin usul hışırtısıyla uyudu. Benimse ömrümün ve pencere önlerimin insansızlığı lavantaları ezdi, ezdi... Geceyi dinleyince yüzümün terk edilen evlerini yağmurda ıslanan uzak bir sevgilinin şarkısıyla yeniden hissediyorum. Birazdan lambalar sönecek. Dilimde çocukluktan kalma eski bir dua... Yüzümün terk edilmiş evleri, aynı gecenin sessizliğinde bir bir yakacak ışıklarını. Yüzüme kapatılan kapının rüzgârında sessizce hışırdayan elma ağaçları...